

HIRDETÉSEK

- ❖ **Óévi hálaadó istentisztelet** Kenesén dec. 31-én 17 órakor
- ❖ **Újévi istentisztelet** Kenesén jan. 1-én fél 11-kor
- ❖ Akarattyan istentisztelet vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Kenesén istentisztelet vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekestentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ A Bibliaóra szerdán elmarad.

- ❖ **Csizmadia Istvánné** (Dávid Eszter) 80 éves korában elhunyt testvérünk temetése 28-án, hétfőn 14 órakor lesz a református temetőben. Gyászoló szeretteinek Isten vigasztalását kérjük!

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség
8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>
Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).
Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattyai református igehirdetések * 2009. december 27.

Olvasmány: Lukács 2,1-12

Alapige: Lukács 19,9-10

Jézus így felelt Zákeusnak: „Ma lett üdvössége ennek a háznak. ... Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

A legnagyobb ünnepeink arról szólnak, hogy Isten valami Istenivel, vagyis Önmagával akar megajándékozni bennünket. Ilyen a húsvét, ilyen a karácsony is. De sajnos pont ezekkel az ünnepekkel történik leginkább, hogy a saját kezünkbe vesszük, saját emberi tartalommal töltjük meg. A lényeg így elveszik az ünnepből, mi pedig szegényebbek leszünk Isten nélkül. Ha az idei karácsony esetében is ennyivel megelégednénk, úgy járnánk, ahogy a régi Neoton-sláger mondja: „Ha elmúlik karácsony, a szeretet lángja halványabban ég...” Persze, hiszen a saját erőnkől csak ennyire futja!

Hát ne így legyen, ne veszítsük szem elől, hogy mivel akar Isten megajándékozni minket! Mi éppen ezért vagyunk itt! Nézzük tehát a karácsony üzenetét a maga eredeti, egyszerű valóságában, csomagolás nélkül!

Mi is történt? Jött valaki. Közénk született az Isten egy egészen konkrét céllal! Hogy is hallottuk az imént magától Jézustól? „**Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.**” Igen: az elveszetteket, a lenézetteket, senkiket.

Jézus korában ilyenek voltak a pásztorok és a vámszedők. Lenézettek, megvetettek, utáltak, senkik. A pásztoroknak még tanúskodni sem volt joguk, annyira megvetettek voltak. Az állataikhoz kellett igazítani életüket, így a legfontosabb törvényeket sem tudták betartani (tisztálkodási előírások, szombat-törvény), ezért a farizeusi gondolkodás közutálat tárgyává tette őket. – De kik is hallották elsőként a karácsonyi evangéliumot?

Kiket is szólítottak az angyalok? Kik térdelhetek elsőként az újszülött Messiás elé? Ők, a megvetettek!

Na és a vámszedők? Akik az elnyomó rómaiak hívei voltak, népnúzó, akik a fontosabb helyeken szedték a vámokat, akik jól megszedték magukat az embereken? – Bizony, pont egy ilyennek, Zákeusnak mondja Jézus: „Ma lett üdvössége ennek a háznak!”

E két ige alapján a karácsonyi örömhír ma hozzánk is így hangzik: nem lehetünk soha annyira elveszettek, lenézettek, hogy az Emberfia ne akarna megkeresni, utánunk jönni, megmenteni minket!

Vajon látjuk-e az elesettségünket? Vajon akarjuk-e, igényeljük-e az Ő segítségét? Vagy inkább ilyen hang szólal meg bennünk: dehogy vagyok én elveszett! Sokmindent akartam és el is értem az életben, miért szorulnék én bárkinek is a segítségére?

Biztos sokan ismerik William Golding: A legyek ura c. regényét, amit két ízben is megfilmesítettek. Arról szól, hogy egy repülő szerencsétlenség miatt lakatlan szigetre vetődik egy csapat fiú. Elelem van bőven, viszont egyedül vannak, felnőttek nélkül. A jól nevelt angol fiúk ügyesen berendezkednek, vezetőt választanak, szabályokat alkotnak. Tüzet raknak a sziget magas pontján, és folyamatosan őrzik is, hogy az esetleg arra járó hajók észrevegyék őket.

Egy ideig nagyon jól működött minden; De egyszer csak megjelentek a feszültségek. Néhány fiú szerette volna inkább a szabadságot kiélni. Nincsenek szülők, nincsenek felnőttek, azt csinálunk tehát, amit akarunk! Ezek külön vezetőt választottak, és egyre többször megszegték a szabályokat. Vadászoknak nevezték magukat, hegyes dárdákat faragtak, megismerték az ölést, a vér szagát, és egyre többször és egyre vadabbul skandáltak mondókájukat, ami lázba hozta őket: „Öld meg a malacot, vágd el a torkát, ontsd ki a vérért!” Ez lett a legfontosabb számukra. Már nem figyeltek a tűzre sem, hagyták kialudni, miközben egy hajó ment el a sziget mellett, és megmenekülhettek volna

És megdöbbentő erővel ábrázolja a regény, hogyan lesznek egyre inkább – Jézus szavával élve – „elveszettek”; Hogyan kerül lejtőre a közösség, hogyan bomlik fel minden, ami addig összetartotta őket; Hogyan tekintik a másikat ölnivaló ellenségnek, hogyan válnak gyilkossá; És végül hogyan jelenik meg a félelem a szigeten, hogyan keresnek maguknak isten-pótlékot, bálványt, egy póznára tűzött disznófejet, amit „legyek ura”-ként tisztelniük kell. (A „legyek ura” arámul Belzebub, így nevezi az Újszövetség az ördögök fejedelmét, a sátánt).

Aki végig követi a cselekményt, csak kapkodja a levegőt: Hát hogy juthatott ide ez a jól nevelt társaság? Vagy inkább tegyük fel így a kérdést: Vajon nem így történik sokszor a mi közösségeinkkel is? A tüzet, a meleget kéne őriznünk, egymásra figyelve, a közösen hozott szabályokat megtartva, de valahogy mindig elromlanak a dolgok. Mindig valahogy előtérbe kerülnek az indulataink, túl szorossá válnak a szabályok, a vágyainkat szeretnénk kiélni. Így leszünk egyre inkább „elveszettek”, és lesz a világunk egyre inkább ördögi. Szabadság, önzés és bálványok – akárcsak a szigeten történt, a modern ember élete is végül ezek körül forog.

A történet aztán azzal fejeződik be, hogy lángol az egész sziget, a megvadult fiúk üldözik az eredeti vezetőt, hogy megöljék. Ahogy ő utolsó erejével kiér a tengerpartra, hirtelen egy csizmát lát maga előtt. Feléz: hát egy felnőtt áll előtte. A felperzselt sziget füstjét észrevették, így érkeztek ide. „Háborúsdit játszottatok?” – kérdezte a fiúkat. S ahogy ott álltak: az üzött vad és a vadászok, a felnőtt jelenlétében egyszeriben újra csak gyerekek lettek. A felnőtt megjelenésével azonnal minden megváltozott. A rémálomnak vége lett. Megmenekültek.

„Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Az Emberfia azért jött, mert mi nem tudjuk megmenteni magunkat. Próbálkozunk mi, különösen ilyenkor, karácsony idején jobbnak lenni, jobban szeretni, és ez rendjén is van. Igyekszünk ajándékkal kimutatni szeretetünket.

Az Emberfia azért jött, hogy ez ne csak ilyenkor legyen így. Ő nem három napot kér tőlünk, hanem a szívünket keresi.

Ő úgy akar belépni a közösségeinkbe, életünkbe, felperzselt szigeteinkre, hogy egyszerre minden megváltozik a jelenlétében. Így történt ez Zákeussal is. Befogadta Jézust az otthonába, és ott minden megváltozott. Azt mondta Jézusnak: Mindent visszaadok azoknak, akiket megkárosítottam. Négyszeresen visszafizetem a jogtalanul összeharácsolt pénzt. – Jézus pedig erre mondta neki: Igen, tégy így, ezért jöttem! „Ma lett üdvössége ennek a háznak! Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Engedjük be Őt mi is otthonainkba és szívünkbe!

(Elhangzott: 2009. december 25-én)